

HERINNERINGEN

UIT DE LOOPBAAN

VAN EEN INDISCH OFFICIER

DOOR

W. A. VAN REES.

Met Platen.

---

*Scenes of my youth, developed, crowd to view,
To which I long have bade a last adieu!
Seats of delight, inspiring youthful themes
Friends lost to me for aye, except in dreams.*

BYRON.

TWEEDE SERIE.

TWEEDE DEEL.

'sGRAVENHAGE, M. J. VISSER.
LEIDEN, Firma VAN DEN HEUVELL & VAN SANTEN.

BATAVIA, G. KOLFF & Cie.

1865.

evenwel niet in tijds gelukt zijn. Met de tali's, die zij op reis gewoon zijn voor kleine herstellingen aan het tuig bij zich te dragen, worden stijgbeugels en staart-riemen, toomen en slindang's hecht aan elkander geknoopt, het reddingskoord naar beneden gelaten, doch... een el te kort bevonden! Maar ook daarvoor is raad. Men bindt het uiteinde van het koord om de voeten van een goendal (geleider van een paard), die als verlengstuk zal dienen, die nu over den afgrond gaat hangen, en vastgehouden wordt door hen die zich boven aan den rand hebben vastgezet. De officier, wiens krachten op het punt staan te bezwijken, wordt gered en komt met den schrik vrij.

Zonder verdere avonturen kwam men op het uitgestrekte plateau van den Djiëng. In aloude tijden vond men hier een groote stad; enkele gebouwen (een paar tempels) staan nog ongeschonden daar, om het te getuigen. De koude in deze hooge luchtstreek was zoo hevig, dat de reizigers hun avondmaal namen aan een groot houtvuur, dat in het midden der passangrahan brandde; 's nachts legde men zich onder een paar wollen dekens ter ruste. Het was een verrassende overgang, zoo eensklaps in een koud klimaat verplaatst te worden. Daar stonden op een rij eenige bamboe-huisjes en eenige schrale perziken-boomen, maar een eigenlijke dessa zag men niet. Voor de woningen stonden de inboorlingen — in den regel zit de inlander neergehurkt — met eenige kleur op de bruine wangen, in wollen dekens gehuld; de paarden waren met lang winterhaar, de honden — van een eigenaardig ras, de Javasche St. Bernards — met een dikke vacht bedekt. Patrijzen vlogen voor uwe voeten op, en als gij lust had voor het opgaan der zon, u naar het gindsche meer te begeven,

zoudt gij somtijds een vliesje ijs op de watervlakte kunnen waarnemen!

Men bezocht de Kawa Dringo, een heete modderbron, waaruit het zwarte slijk hoog opsprong. Men kwam aan een drie honderd voet diepen trechter van grooten omvang, rondom met hout bewassen. Die sombere plaats, de Pekaraman der inlanders, was de beruchte stikvallei. Haar bodem, waarop geen grashalmpje groeide, had het aanzien van een dorre zandwoestijn, van een stuk grond waarop de vloek gevallen was, van een verlaten slagveld, zooals men het in den droom ziet, van een monsterknekelhuis.

Vlugtte een hert voor den reuk van den hongerigen tijger en joeg het in blinde vaart door het hout naar beneden, — slechts twee sprongen over den bodem der vallei, en het stortte voorover, hief nog eenmaal zijn breedgetakten kop op, en.... stierf.

De tijger, die zijn prooi schuifelend nasluipt, springt er op met een vervaarlijk gebrul; maar in stede van zich met bloed te verzadigen, verheft hij zich op zijn achterpooten, slaat met de voorklaauwen een onzichtbaren vijand van zich af, en... valt dood neder!

Door de versche glagak op de helling des trechters gelokt, gaat de rhinoceros met loggen tred over den bodem naar de andere zijde. Geraamten zinken vertrapt ineen, beenderen en knoken kraken; doch drie vier schreden verder slaat hij loeiend neer, doet door zijn val den grond daveren, en.... sterft!

Eenige dessahonden jagen achter een wild zwijn, dat regt voor zich uit, de struiken inrent. De overzijde van het enge dal schijnt hem nog veiliger schuilplaats toe. Hij tuimelt naar beneden, schiet over den kalen bodem, struikelt, om.... nooit weer op te staan!